

Sentit d'Estat

written by Agustí Soler | 27 de febrer de 2017

“Tenga vuestra majestad por el negocio más importante de su monarquía, el hacerse Rey de España... sinó que trabaje y piense con consejo maduro y secreto por reducir estos reinos de que se compone España al estilo y leyes de Castilla...”. Aquests ‘savis’ consells del comte-duc d’Olivares al rei Felip IV són de l’any 1624. Han passat gairebé quatre segles i a la *Villa y Corte* sembla que les coses continuen més o menys igual. Si fa o no fa al darrera de l’acció de govern dels que diuen governar en democràcia (tant se val del partit que siguin) des de la mal anomenada Transició l’esperit que hi regna és exactament el mateix de l’aconsellat pel comte-duc, o sigui, el manteniment al preu que sigui de “la sagrada unidad de la patria española” que és com fa anys i panys se’n diu de l’antic regne de Castella amb pobles colonitzats inclosos.

Certament, sobretot a partir d’aquests darrers sis anys, que la part de la nació catalana que coneixem com a Principat ha fet un salt endavant incommensurable en el camí cap a la seva plena sobirania; un salt endavant que ja no té aturador i que portarà a un canvi polític i territorial a la península ibèrica com no s’ha viscut des de l’any 1641, any de la independència de Portugal. Alguns ens podran titllar d’il·lusos o de somiatruites però, tanmateix, els animarem a repassar la història recent i fer un cop d’ull als successos esdevinguts a la mateixa Europa fa tan sols poc més de dues dècades: la desfeta de l’imperi soviètic d’una banda i la desmembració total de Iugoslàvia de l’altra. Són dos exemples prou vius que hem viscut fa quatre dies com qui diu.

Ara doncs és el moment de tenir el cap fred però també al mateix temps actuar amb el que es coneix com a **Sentit d'Estat** (amb majúscules). Certament que portem tres-cents anys ocupats per una potència estrangera (cal dir-ho així, clar i català) i massa sovint veiem actuacions en el camp polític, però també

en altres àmbits, que semblen dur incorporades la marca de l'esclau o la síndrome d'Estocolm. Però això, també és cert, ja s'està acabant. Cada dia hi ha un nombre major de catalans que, tal com ara es diu, ja han passat pantalla i tenen ben clar quin ha de ser el seu futur. És per això que m'agradaria subratllar les paraules d'en Miquel Sellarès en un magnífic article titulat *Disciplina i discreció* aparegut a El Punt Avui (18 febrer 2017) on al voltant d'una anàlisi força encertada i exhaustiva del moment polític actual i de com cal actuar, ens diu que "la Catalunya sobirana ha de començar a actuar amb mentalitat i sentit d'estat". Crec que està prou clar.

Evidentment que a sis-cents quilòmetres d'aquí hi ha algú (o alguns, més ben dit) que estan pensant com fer seves aquelles recomanacions del comte-duc on, el mateix any 1624, deia que calia "crear algun tumulto popular grande y con este pretexto meter la gente" i que, com diu molt encertadament Miquel Sellarès "Saben que Catalunya i la totalitat dels Països Catalans són la seva darrera colònia i, per tant, utilitzaran tots els mitjans que tinguin al seu abast; els legals i els il·legals" i és per això que cal actuar amb fermesa, paciència i sense por, sabent que aquest demà llargament somiat -i pel qual lluitaren i hi deixaren vida i patrimoni molts d'aquells que ens han precedit- ja està arribant; molt abans del que molts creuen. Amb aquest Estat propi que construïrem entre tots podrem demostrar que una "revolució dels somriures" pot dur el poble català a tenir un lloc com a poble lliure entre els pobles lliures de la terra. N'estem segurs.